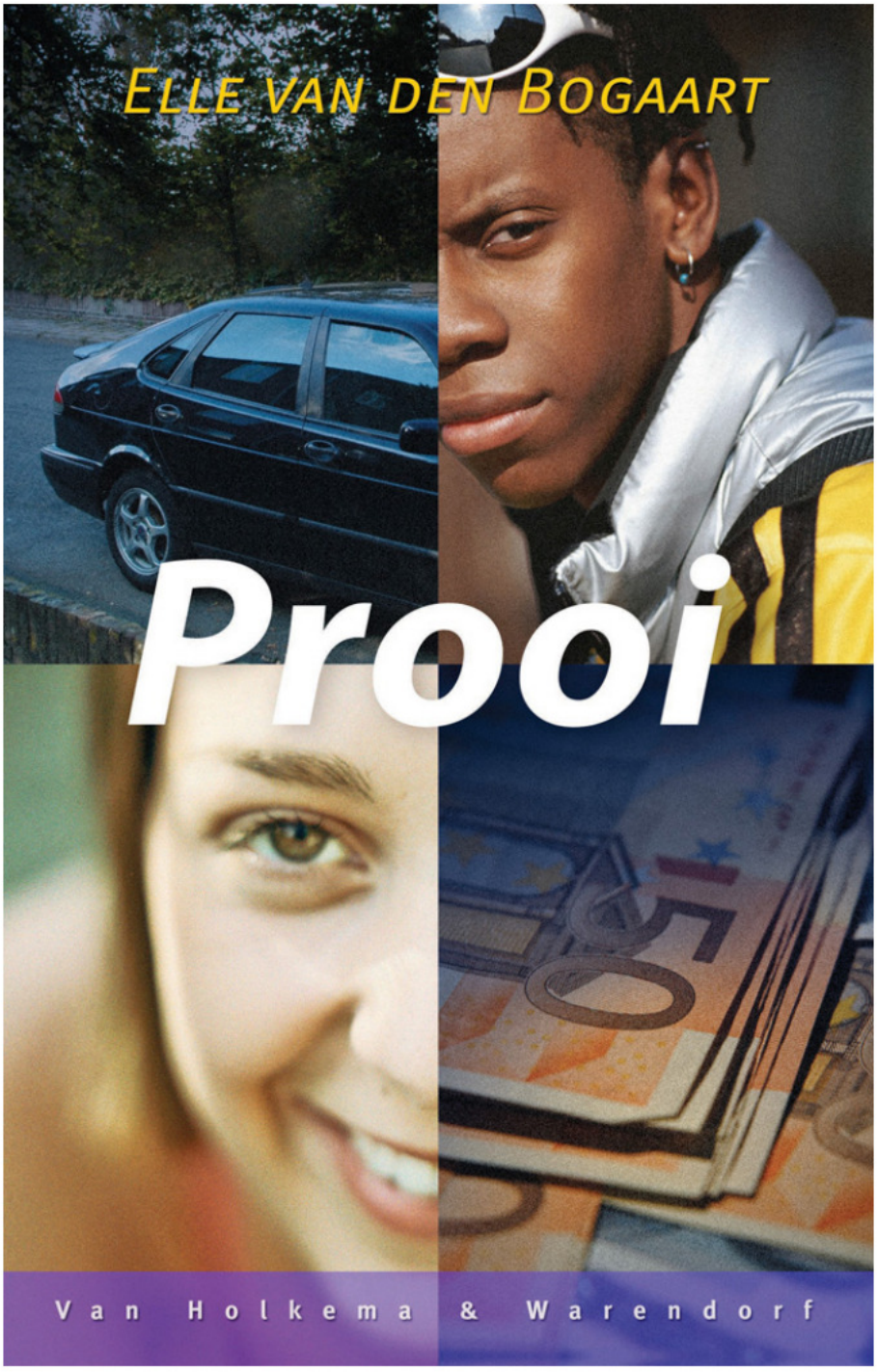

Elle van den Bogaart
Prooi
Van Holkema & Warendorf

1

Terwijl het vliegtuig daalt, stijgt de spanning in zijn lijf. Niet dat hij bang is voor de landing, maar wat als ze er niet is?
Als Raisel voor de tweede keer de foto van tante Noëlla uit zijn rugtas haalt, buigt zijn buurman zijn dikke zweterige lijf over hem heen om uit het raampje te kijken.
'Als dit noodweer de komende week aanhoudt, had ik mijn vakantie liever thuis op de Antillen gevierd. Moet je kijken, jongen, grijs en nog eens grijs,' zegt de man hijgend en hij laat zich weer terug op zijn stoel vallen.
Uit beleefdheid kijkt Raisel ook even uit het raampje en knikt een keer.
'Ga je ook op vakantie?' vervolgt de man, terwijl hij met een servetje de zweetdruppels van zijn gezicht veegt.
'Nou, nee, ik wil in Nederland proberen door te breken in de muziekwereld,' antwoordt Raisel. Alleen al het uitspreken van de woorden geeft hem een machtig gevoel. Alsof hij zo de werkelijkheid dichter bij zijn dromen kan brengen.
'Ben je muzikant?'
'Ik rap, maar ik wil graag een beroemd dj worden.'
'Jongen, ga je droom achterna en geef vooral niet te snel op. Dat heb ik helaas jaren geleden wel gedaan omdat ik te bang was risico's te nemen. En neem van mij aan: risico's moet je durven nemen en je moet je niet door tegenslagen op je kop laten zitten. Nu is het voor mij te laat, maar jij bent jong en gelooft in jezelf. Ik wens je heel veel succes.'
'Dank u. Ik hoop dat het me gaat lukken.'
Gelukkig laat de man hem verder met rust, zodat hij nog even een blik op de foto van zijn tante kan werpen.
Ze lijkt niet op zijn moeder. Bijna alles aan zijn tante is groter, dikker en strenger. Alleen de ogen zijn hetzelfde. Het beeld van de roodomrande ogen van zijn moeder spookt nog altijd door zijn hoofd.
Veertien uur geleden hadden ze afscheid van elkaar genomen. Het was voor beiden niet gemakkelijk geweest.
'*Mi yiu* (mijn kind), nu is het tijd om te laten zien wat je kunt. Stel me dit keer niet teleur. Je krijgt deze kans maar één keer in je leven,' had ze hem serieus toegesproken. Daarna had ze hem bedolven onder luid klinkende zoenen en was hij ondanks zijn trillerige benen zo zelfverzekerd mogelijk naar het controlepoortje van de douane gelopen. Hij had niet meer durven omkijken.
Zijn vertrek naar Nederland was ook zo onverwacht snel gekomen. Een maand geleden hadden ze bericht ontvangen dat de voogdij in orde was. Zijn tante zou hem in haar huis opvangen en zo goed mogelijk begeleiden. De toelating tot het vierde jaar vmbo-t was al geregeld. De familie had in een recordtempo zevenhonderdvijftig dollar bij elkaar gelegd voor de reis en voor zijn verblijf in Nederland.
Er zit niets anders op dan aan de verwachtingen van zijn familie te voldoen. Bovenaan

op hun verlanglijstje staat met stip: het halen van een diploma. Voor zijn eigen bestwil. Ja, ja, dat zal wel: voor de bestwil van zijn familie, zullen ze bedoelen. Een schande, een grote schande was het dat hij voor de tweede keer zijn diploma niet had gehaald.
Zijn familie weet niet dat hij anderhalf jaar geleden al vurig verlangde om naar Nederland te gaan. Vrienden hadden hem verzekerd dat het hem in Nederland zeker zou lukken om door te breken. Het was dj Van Buuren en Tiësto toch ook gelukt? Wat een mazzel dat hij nu toch naar Nederland kan gaan, ook al is het om zijn diploma te halen.
Hij stopt de foto naast zijn cd's en slaat beide armen stevig om zijn rugtas. Op de cd's staan zijn nieuwste mixen.
De druk in zijn oren en de indringende zweetlucht van zijn buurman verstoren zijn gedachten.
Nog tien minuten voordat hij zijn eerste stappen in Nederland zal zetten. Als hij zijn best gaat doen, moet het hem lukken zijn diploma binnen een jaar te halen. Zijn moeder zal dan zijn plannen om de muziekwereld in te gaan heus wel serieus nemen.
Onder hem verschijnen honderden keurig aan elkaar passende lapjes. Het doet hem aan het spel Risk denken. Het is zijn missie de stukjes land één voor één te veroveren met zijn muziek.

2

De ontvangst in Nederland is allesbehalve vriendelijk. Ze hebben hem wel gewaarschuwd voor het feit dat Antillianen streng worden gecontroleerd, maar besnuffeld worden door twee grote herdershonden en vervolgens helemaal binnenstebuiten worden gekeerd is wel erg overdreven. Met nog tien andere verdachten zijn ze hierdoor minstens een uur opgehouden.
Als hij eindelijk door de laatste controlepoort loopt, ziet hij tot zijn verbazing dat de niet-verdachte medepassagiers nog bij de bagageband staan te wachten. Ze lopen geïrriteerd heen en weer en als er plotseling een tas en een groot ingepakt voorwerp voorbijkomen, duiken ze er met zijn allen op af. Zijn koffer verschijnt als een van de laatste op de band. Zeker ook nog eens extra gecontroleerd.
Met de koffer in zijn hand volgt hij de dikke man die in het vliegtuig naast hem zat. Plotseling zijn er in de verte heel veel gezichten te zien. Hij voelt zich onzeker en blijft een paar seconden stilstaan.
Dan ziet hij haar. Ze kijkt zo streng als op de foto's en heeft hem duidelijk nog niet in het vizier. Haar felgekleurde jurk en groene hoed vallen op tussen de vele grijze pakken. Even later ontmoeten hun ogen elkaar en zijn tante begint uitbundig te zwaaien.
'Raisel, Raisel, *konta bai ku bo* (Hoe gaat het met je)?' Haar stem klinkt verrassend hetzelfde als die van zijn moeder.
Als hij zijn koffer op de grond zet en haar een hand wil geven, trekt ze hem stevig tegen haar ronde, volle lichaam en kust hem op beide wangen.
'*Ay, b'a bira un gai nèchi, grandi* (Oh, je bent een knappe, grote kerel geworden). Ik heb lang op je gewacht. Ben je moe? Kom, we gaan snel naar de auto. Hoe is het met je moeder en de rest van de familie? Is je opa uit het ziekenhuis? En is tante Bernadine nog altijd niet bevallen? We zijn zo blij dat je er bent. Oom Theo was graag meegekomen, maar hij ligt al een paar dagen ziek op bed. Weet je, hij heeft zelfs een nieuw bureau voor je gekocht.' Terwijl ze maar doorratelt, trekt ze hem aan zijn mouw en loopt ze met grote passen naar de parkeergarage.
In de auto stelt ze aan één stuk door vragen en hij hoort alles over zijn rechten en plichten gelaten aan. Als ze stilstaan voor een rood stoplicht kijkt ze hem even van opzij aan. 'Jongen, wat lijk jij veel op je vader. Dezelfde mooie ogen en dezelfde dreads. Ik begrijp niet waarom je moeder hem het huis uit heeft gezet. Hij werkte hard en hij was goed voor jullie, toch?'
Raisel voelt een brok in zijn keel. Alsof zij weet wat er zich heeft afgespeeld binnen hun gezin.
'Heb je je vader nog eens ontmoet, of mocht dat niet van je moeder?'
Hij haalt zijn schouders op. Waar bemoeit ze zich mee?
'Ach, je moeder was vroeger al een kritische dame. Als het haar niet beviel, haakte ze af. Ik kan je hele verhalen over haar vertellen.'

Demonstratief kijkt Raisel naar buiten. Het kwetst hem enorm dat ze zijn moeder zwartmaakt.
Plotseling valt zijn oog op een poster op een reclamezuil. DANCEPARTY 12 JULI IN DEN BOSCH. Helaas kan hij de overige tekst niet meer lezen. Twaalf juli: dat is aanstaande vrijdag. Over twee dagen dus. *E fiësta por cominsá* (Het feest kan beginnen). Maar waar ligt in godsnaam Den Bosch?
'Ik ga naast mijn school zo snel mogelijk een baantje zoeken,' zegt hij zonder zijn tante aan te kijken.
'Heel goed, jongen. Ik kan met je meegaan en kijken wat ik voor je kan regelen.'
'Dat is niet nodig. Ik red me prima.' Hij ziet de situatie al voor zich: zijn kolossale tante in een moderne disco, verblind door de lampen.
'Wat kun je allemaal? Misschien heeft je oom wel een baantje voor je. Op zijn werk hebben ze op dit moment mensen nodig om vlees te verpakken. Of ben je bang je handjes vies te maken?'
'Nee, maar ik wil iets met mensen doen in plaats van met dieren.'
'Al goed, al goed, maar je gaat hier niet rondhangen en niks doen. Je moeder zou het niet goedvinden, en kijk wat er van je neef Angel terecht is gekomen. Je moeder heeft zeker wel verteld hoe het met hem is afgelopen?'
Raisel kijkt haar een moment aan en knikt. Angel was verslaafd geraakt aan de drugs en sinds een jaar is hij spoorloos verdwenen.
'Ik heb lekker voor je gekookt. *Stoba ku funchi* (Stoofvlees met maispap), je lievelingseten volgens je moeder. We eten altijd stipt om zes uur. En ik wil ook dat je op tijd thuiskomt, dat wil zeggen: vóór elf uur.'
Hij krijgt krampen in zijn buik. Heeft zijn moeder dit allemaal goedgekeurd?

Na een regenachtige reis van twee uur, waarin zijn enthousiasme over het verblijf in Nederland niet bepaald is gegroeid, parkeert zijn tante eindelijk de auto voor haar huis. Nou ja, huis... Een blok beton is een betere benaming: opeengestapelde bruine bakstenen, onderbroken door een grijze deur en een paar saaie ramen. Op de vensterbank staan de plantjes stijf in een rij, afgewisseld met kitscherige witte beeldjes.
'Schiet op, Raisel, kom binnen. Je wordt helemaal nat,' roept zijn tante vanuit de deuropening.
'Trek je schoenen uit en zet ze op het rekje in de gang. Hang je jas daar maar op, niet tegen de droge kleren. Let op dat de wieltjes van je koffer mijn vloer niet beschadigen. Ik ga even bij je oom kijken. Ga maar op de bank in de woonkamer zitten.'
Hij voelt zich beetgenomen. Waarom had zijn moeder hem niet eerlijk verteld over het strenge regiem van zijn tante?
Hij volgt de belachelijke instructies van zijn tante op en laat voor de zekerheid zijn koffer in de gang staan.
De huiskamer is minstens zo saai als de buitenkant van het huis. Donkerbruin is overduidelijk hun lievelingskleur. Aan de muur hangt een kruis, met daarnaast een foto van Angel. Als Raisel op de bank wil gaan zitten, opent zijn tante de deur. 'Je oom vraagt of je even naar boven komt. Hij is te ziek om uit bed te komen.'

Met tegenzin loopt Raisel achter zijn tante aan de trap op. Het uitzicht is niet meer dan twee gigantische heen en weer wiegende billen. Ze opent de eerste deur aan de rechterkant.
In het grote eikenhouten bed ligt een klein grijs mannetje te rochelen. 'Ach, daar hebben we hem. Kom eens hier,' fluistert zijn oom.
Met lood in de sokken zet hij een paar passen in de richting van het bed en hij steekt zijn hand uit. 'Hallo, hoe gaat het met u?'
'*Hopi malú, hopi malú* (Erg ziek). Ik heb een zware longontsteking en slik veel medicijnen. Daarom wil ik je ook vragen om rekening met me te houden. Als jullie zo stil mogelijk doen, kan ik veel slapen. Laat me nu maar weer even alleen. We praten een andere keer wel verder.' De ogen van oom Theo vallen dicht en tante Noëlla wenkt Raisel naar de gang.
'Hij is nog erg zwak, maar als hij een beetje opgeknapt is, kunnen jullie samen een keer op stap. Je oom houdt van voetbal. Jij toch ook?'
Raisel knikt en probeert een lach tevoorschijn te toveren. 'Kan ik misschien mijn kamer zien?'
'Natuurlijk.' Tante Noëlla opent de kamer tegenover hun eigen slaapkamer en loopt voor hem uit de kamer binnen.
Het valt mee. In tegenstelling tot de rest van het huis is er iets van kleur te zien. Voor de ramen hangen gebloemde gordijnen en de vloerbedekking is blauw. Zo blauw als zijn huisje op Curaçao en de zee. Verder staat er een eenpersoonsbed en een kolossaal bureau.
'Het was de kamer van Angel,' hoort hij zijn tante geëmotioneerd zeggen. 'De douche is op de gang. Ik laat je nog weten op welke tijd je kunt douchen. Het is beter als we elkaar niet in de weg lopen.' Met dat laatste is hij het volledig eens, maar wat hij van de rest moet denken?
Nadat hij zijn koffer voorzichtig naar boven heeft getild, sluit hij zorgvuldig de slaapkamerdeur en laat hij zich met een zucht op het bed vallen. Alle positieve verwachtingen over zijn verblijf in Nederland zijn wel heel erg snel verdreven door een somber, zwaar gevoel. Hij mist de lach van zijn moeder, haar zachte armen, haar geneurie, haar handen die zijn vlechtjes indraaien.
Hij moet nodig even naar wat muziek luisteren en pakt zijn mp3-speler. Misschien voelt hij zich dan weer iets beter. Met zijn ogen dicht ziet hij de kleurige huisjes, zijn familie, zijn vrienden. Als ze hem op dit moment zouden kunnen zien! Hun vriend Raisel: de zelfverzekerde, ambitieuze jongen die het helemaal gaat maken... Het doet meer pijn dan hij had verwacht.

3

De afgelopen twee dagen had hij enorm zijn best gedaan om zich aan de huisregels te houden.
's Morgens was hij om acht uur aan het ontbijt verschenen en klokslag zes uur had hij zich weer gemeld voor de warme maaltijd. Overdag werd hij op sleeptouw genomen door zijn tante. Ze had hem in alle buurtwinkels aan het personeel voorgesteld en hij had mee naar de kerk gemoeten.
De avonden had hij naast zijn tante op de bank doorgebracht en geluisterd naar de slaapverwekkende en vaak kwetsende verhalen over zijn familie. Hij sloop op zijn tenen door het huis om zijn zieke oom niet lastig te vallen. Maar de afschuwelijkste ervaring was de gezamenlijke fietstocht naar zijn toekomstige school geweest. Die gezichten van die *makamba* (witte mensen) toen hij met een kleurrijk uitgedoste vrouw het gebouw was binnengaan zal hij niet gauw vergeten.
Gelukkig is het dan eindelijk vrijdagavond geworden. Hij had zijn tante verteld dat hij bij enkele restaurants in de stad wilde informeren naar een baantje. Ze had hem argwanend aangekeken, maar had hem gelukkig zonder al te veel vragen laten gaan. Het is bijna niet te geloven dat hij na deze verstikkende dagen straks tussen vrolijk dansende mensen zal staan. Even opgelucht ademhalen. Als de situatie bij zijn tante niet verandert, ontploft hij straks nog. Hij mist iemand bij wie hij zijn hart kan luchten. Iemand die hem kan oppeppen of met wie hij weer eens lekker kan lachen.
Als alles goed is, arriveert de trein over een halfuur in Den Bosch. Hij is rusteloos en haalt voor de zoveelste keer de cd's uit zijn tas. De meisjes tegenover hem maken hem nog nerveuzer dan hij al is. Het is niet duidelijk of ze hem uitlachen of juist leuk vinden. Alles gaat in een sneltreinvaart: hun woorden, zijn hart, het voorbijflitsende regenachtige landschap.
Nederland is snel, Nederlanders zijn snel. Prima, hopelijk kan hij snel doorbreken, snel naam maken.
Als hij eindelijk binnen is, zakt langzaam het opgejaagde gevoel. Er hangt een relaxed sfeertje in de dancing. Honderden mensen krioelen door elkaar. De dj is absoluut flex. De uitsmijter heeft hem beloofd dat hij over een uur met de eigenaar kan praten. Een breezertje moet dus nog wel lukken.
De jongen naast hem aan de bar knikt in zijn richting en heft zijn flesje. 'Konta bai ku bo? *Salú brother* (proost, broeder).'
'*Bon, salú* (goed, proost),' antwoordt Raisel en hij neemt een flinke slok.
Als hij naar de dansvloer wil lopen, voelt hij de hand van diezelfde buurman op zijn arm. 'Ben je alleen?' Het gezicht van de opdringerige jongen lacht.
Wat wil hij?
Voordat Raisel iets kan zeggen voelt hij een arm op zijn schouders en wordt er in zijn oor gefluisterd: 'Mijn naam is Sheldon en als je wilt heb ik wel werk voor je.'
Raisel duwt de vrijpostige jongen voorzichtig van zich af en kijkt hem een paar seconden indringend aan. 'Nee, dank je. Ik ben niet geïnteresseerd.'
Wat een opdringerig type!